

ΨΥΧΗΣ ΠΑΡΚΛΗΡΗΜΑΤΑ

DOLORE

Σ' ΕΚΕΙΝΗ

Μακρὰ ἀπ' τῆ τὴρβῆ τῆς πόλεως, μακρὰ ἀπ' τὴν ὀχλοβοή, ἐκεῖ ποῦ δὲ φθάνει τοῦ ἀνθρώπου τὸ κακόδουλο μάτι, μεσ' τῆς θραγιᾶς, μεσ' τῆς χαράδρας, ἐκεῖ πῆγα νὰ εἶρω τῆ γαλήνη τῆς τρυχιμασμένης μου ψυχῆς, ἐκεῖ πῆγα νὰ κλάψω πικρὰ, νὰ χύσω πύρινα δάκρυα γιὰ τὸ χαῦμό τῆς ἀγάπης, πῆγα νὰ θάψω ἐκεῖ τὸ μεγάλο μου πόνο ποῦ γιὰ ΚΕΙΝΗ ἀισθανόμενα στὰ βάθαια τῆς ψυχῆς μου, πῆγα ν' ἀφήσω στῆς ἀπότομες ρεματιῆς τὸν ἀγνὸ καὶ ἀδόλο ἔρωτά μου. Μόνον ὁ Γκιώνης τὸ νυχτοπέριπτο αὐτὸ πουλι, μοῦ-δειχνε μετ' τῆ κλαψάρικη φωνὴν του, τὴν ἀποινὴ του, καὶ τὰ νυχτοπούλια μετ' τοὺς ἀπαίσιους κρωγμῶδες τοὺς ἐξεδήλωναν κ' αὐτὰ τῆ λύπη τους γιὰ τὸ τρανὸ τῆς καρδιᾶς μου πόνο ποῦ σάν μπαϊρι δίκικο ποῦ σπάραιζε νὰ στῆθαι. Μόνος, κατόμονος σιγόφερνα τὰ θήματα μου στὰ ἔρημα κείνα μονοπάτια, κάτω ἀπὸ τὰ βαθύσκια πεῦκα γιὰ νὰ ξεχάσω ΕΚΕΙΝΗ ποῦ ἡ πέτρινη καρδιὰ τῆς τόση ἀδικερία δείχνει σέμένα. Ἐδὲ λαμπρόφορο φεγγάρι ἀργοβαλόντας ἀπ' τῆς κορφῆς τῶν βουνῶν ἔριχνε τῆς ὠχρῆς του ἀχλὺς σ' τὴν ἀγριεμένη κλάσι καὶ προσπαθοῦσε μετ' τῆς ἀσημόχρωμης ἀνχλαμπῆς του νὰ μετριάσῃ λίγο τὴ μυρλία τῆς πονεμένης μου ψυχῆς.

Τ' δλόδρασο ἀεράκι ἔφερνε ἀπὸ μακρὰ μέχρις ἐμοῦτὰ ἀργυρόχρα γέλοια τῶνευτυχῶν ἐκείνων ὑπάρξεων ποῦ περνοῦσαν ἀμέριμνα τῆς φεγγαρόλουστες βραδυῆς των σ' ἀπόμακρὰ ἐκείνα μέρη.

Μάτια δμως προσπάθησα νὰ ἐκτελέσω τὸ σκοπόμου ἀντὶ ν' ἀρίσω ἀπὸ τὸ μυκλὸ μου ΕΚΕΙΝΗ ποῦ τόσο ἀτιοργα μ' ἐδίωξε ἀπ' τῆ καρδιὰ τῆς, τὸν νκνὸν μετ' μεγαλειτέρη δύαμι ἐσφηνώθη μέτα μου ἡ σκέψις τῆς, δὲν παρήρηχοτο σιγμῆ, δὲν παρήρηχοτο ὠρα, ποῦ νὰ μὴ μοῦ ἔτρεχε ἡ φαντασία μου σ' ΕΚΕΙΝΗ ποῦ μετ' τὰ μάργαλα μάτια τῆς μοῦ κλεψε τὴν ἀγάπη μου

Ναι, Ναι Σὺ χρόνε ποῦ λέγε ὅτι εἶσαι ὁ Ρικτρός τῶν ψυχῶν, Σὺ ποῦ τόσες καὶ τόσες πληγῆς ἐπουλῶνεις, Σὺ ποῦ βλασχιμῶνεις τῆς ἀρρωστημένης ψυχῆς, τῆς ψυχῆς ἐκείνης ποῦ ξεθώριασεν ὁ πόνος, Σὺ ναι Σὺ χρόνε διώξε, ἀπὸ τῆ σκέψι μοῦ τὸ φάσμα ΕΚΕΙΝΗΣ ποῦ μ' ἀκολοῦθαί σ' τὸν ἀγκυθερὸ τῆς ζωῆς μου δρόμο, διώξετο διώξετο χρόνε, τὸ θέλω, τὸ θέλω ναι μετ' τῆ καρδιὰ μου !!

ΡΟΔΟΦΥΛΛΟΣ Σ. ΑΓΚΗΘΙΩΤΗΣ

ΚΥΛΙΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Γοργοδιαβαίνει ὁ καιρὸς φεύγει, κυλᾷ ὁ χρόνος καὶ μόν' φωλιάζει τρομερὸς στὰ στήθια μου ὁ πόνος!

✱

Ἴδου βραδυάζει σβένουνε τοῦ Ἥλιου μου ἡ ἀχτιδες κυλᾷ ὁ χρόνος φεύγουνε καὶ ἡ στερνῆς μ' ἐλπίδες.

✱

Γυρῆζει ὁ χρόνος τὸν τροχὸ κ' ἰδοῦ σ' ὠθη τὸ νῆμα δὲν μ' ἀπομένει στὸν φτωχὸ παρὰ τὸ κρὺο μνημα.

Ἀμαλιάς

N A N

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΧΑΙΡΕ ΑΝΘΡΩΠΕ!

Εὐρέθης ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς λέγουν, ὦ ἀνθρώπε, γυμνὸς καὶ ἀγριος, ἔχων ὡς κατοικίαν τὰ σπήλαια, μετ' αὐτὰ θηριώδη ἐνστικτὰ συγγενῆ σου ζῆα. Σ' ἐπολέμει ἡ φύσις ἡ ἀψυχος μετ' τῆς θροχᾶς τῆς, τὰς χιόνας τοὺς κερανοῦς, τοὺς καταστρεπτικὸς ἀνέμους καὶ τὰς πλημμύρας τῆς. Σ' ἐχθροῦνται δλα τὰ ἐμφυχα ὄντα καὶ σ' ἐβισάνιζον. Εἶχες μόνον ἐχθροὺς καὶ φίλον οὐδένα. Καὶ ἔμωσ κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων πόσον μετεβλήθης καὶ ἐπροδουεσαι! Ἐγένεες σχεδὸν ἀγνώριστος, ἐφάνης πῶς τόσο πολὺ ἀπεμακρόθησ ἀπὸ τῆς προτέρας κτηνώδους καταστάσεώς σου, ὥστε ἀμφισβητῆται ἡ ν' καταγωγή σου καὶ τὸ παρελθόν σου. Καὶ πράγματι, ποῖα τεραστία καὶ σχεδὸν ἀκατανόητος μεταβολή! διὰ μέσου τοῦ χρόνου!

Δὲν εἶσαι γυμνὸς πλέον. Δὲν κατοικεῖς εἰς σπήλαια. Δὲν φαίνεσαι ἀγριος Οὐτε θεέλας, οὔτε κερανοῦς, οὔτε ἀνεμοζάλην φοβεῖσαι. Ἐδάμαξες τοὺς ἀμειλίχτους ἐχθροὺς σου τοῦ ζῆτικὸ βασιλείου ἄλλους μὲν καθυποτάξας καὶ χρησιμοποίησας εἰς τῆς ἀνάγκας σου, ἄλλους δὲ ἐξολοθρέψας ἠνάγκασες νὰ κρυφθοῦν εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τῶν ἀπερράντων διαπῶν κ' εἰς τῆς ἀπροσίτους κορυφῆς τῶν ὄρεων Δὲν ζῆς πλέον μόνος Δὲν συννοεῖσαι μ' ἀποτόμους κινήσεις καὶ μετ' κραυγῆς ἀπαισίως Ποῖα μεταλλαγῆ! Χαῖρε, ἀνθρώπε!

Ἐδὲ ἀκαλλίεργητον καὶ τραγὸν παρεχόμενον τοῦ χρόνου σου πόσον μετεβλήθῃ! Ποῖον ἀνάπτειν τεραστίαν ἔλαβε τὸ πνεῦμα σου! Ποῖα διψ' ἀκόρεστος σὲ κατέδρα νὰ σχεδιάξῃς, νὰ μορφώῃς, νὰ δημιουργῆς, νὰ κινήσῃς πάντοτε, νὰ μὴ ἡσυχάζῃς ποτέ!

Καὶ συνέλαβες κ' ἐδημιούργησες τὰ ἀλλοκοτώτερα πράγματα κ' ἐπαρουσίασες τὰς παραδοξοτότας τάσεις κ' ἐκδηλώσεις κ' ἐνεργείας! Ἐκτάπει ἀπερράντους ἐκαλλίεργητες καὶ κατέστρεψες παραδείσους ἀληθεινούς Ἰδρυσες πόλεις ὠραίας μ' οἰκοδομήματα ποιηκίλα, θυμιάσι.

Ἰδρυσες τὴν γῆν μετ' ὄρους καὶ σιδηρᾶς γραμμῆς. Ἰδρυσες τὰ σπλάχνα τῆς κ' ἐξήγαγες τοὺς θησαυροὺς τῆς. Διὰ κοιλιῶν μηχανημάτων συννοεῖσαι ἐν μιᾷ σιγμῆ μετ' τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα μέρη.

Μετέβαλες τελείως τὴν ὄψιν τοῦ πλανήτου τούτου, ἐφ' οὗ σ' ἔριψεν ἡ δημιουργικὴ πνοή.

Καὶ ὄχι μόνον ἐπλευσεῖς λιγγιωδῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τὰ ὄρη ἐπέταξες εἰς τοὺς ἀέρας ταχύτερος περιστεράς. Κατέκτησες τὸ πᾶν! χαῖρε, ἀνθρώπε!

Ἐκ παραλλήλου ἠθέλησες νὰ μελετήσῃς καὶ νὰ δικλύσῃς δλα τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα σὲ περιέβαλλον καὶ ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἔφερες ἐντὸς σου. Κ' ἐτράπης εἰς ὑποθέσεις, εἰς θεωρίας εἰς συστήματα. Κ' ἐδημιούργησες προλήψεις, δοξασίας, ιδέας καὶ ὄνειρα. Ἀνέπτυξες ἀρχᾶς, τὰς ὁποῖας ἀντεκατέστησες μετ' ὀλίγον δι' ἄλλων. Ἐβανκαλλίσθης μ' ἐλπίδες καὶ ὄνειρα, ἀνεκίνησες τὰ πολυσυνθετώτερα συναισθημάτα κ' ἐξηγητήθης εἰς ἐρεῦνας ἀπέριους. Ἐδημιούργησες θεοὺς καὶ πλείστα ἀλλὰ ἀπατηλὰ φαντάσματα τῆς ἀγάπης καὶ τῶν ἄλλων αἰσθημάτων. Διέρρηξες τοὺς πέπλους τοῦ ἀγνώστου καὶ παρουσίασες τὴν ἀδυσσον τοῦ ἀπέριου. Χαῖρε, ἀνθρώπε!

Ἄλλ' ὅμως συγγρόνως ὤξυνες τὰ μίσῃ κ' ἐξετράχυνες τὰς φιλοδοξίας. Διέπραξες τὰ φορικτώτερα ἐγκλήματα καὶ τὰ παραλογώτερα τοιμῆματα. Ἀνέπτυσες τὰ πάθη καὶ περιέβαλες μ' ὠραία φορέματα τὰ πρωτόγονα ἐνστικτὰ καὶ τὰς διαστροφᾶς αὐτῶν. Ἐδὲ ἰδῃ-

Σ' ΤΗΝ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΝ

Εἰμαρμένη! Ἰερὰ, πόσον μεγαλοπρεπῆς, πόσον γλυκεῖα εἶν' ἡ φαντασιώδης, μορφῆ σου καὶ ὅμως πόσον σκληρὰ. πόσον ἀνηλεῆς, εἶσαι εἰς τοὺς πλείστους τῶν θνητῶν!

Να, ὦ εἰμαρμένη, σὺ ὡς μέγα τεῖχος φράσεις τὴν δίοδον πρὸς τὴν αἰτέριον εὐτυχίαν πλήττουσα ἀσπλάχνως εὐαισθητοὺς καρδιάς καὶ τὴν δυστυχίαν ἐξαπλώνουσα, κωφεύουσα εἰς τὰς παρακλήσεις, κ' εἰς τῶν δακρύων τὴν ἄφατον θλίψιν ἀδιαφοροῦσαι....

Ὅποια ἐμπόδια Σὺ εἰμαρμένη παρεμβάλεις εἰς τὸν ὑπάρξεων τὴν εὐτυχίαν; Σὺ αἴτιος οὐσα τῆς μὴ ἀπολαύσεως παντὸς ποθητοῦ καὶ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως ὑψηλῶν καὶ γλυκῶν ὀνείρων.

Ναι εἰμαρμένη! Σὺ ἀποπνίγεις εὐγενῆ αἰσθητά καὶ ὀπίσεις εἰς ἄμορρον σωρὸν ἐπιβίων τόσας γουσιᾶς ἐλλείδας σφρηγισθηθείσας μετ' τὰ ὀρειώτερα τῶν ὀνείρων καὶ μετ' τοὺς ἀγνοτώτερος καὶ ὑψηλωτέρους τῶν πόθων. Διὰ Βιργίνια Μουρ....

ρον καὶ τὸν χαλκὸν δὲν ἐχρησιμοποίησες μόνον διὰ τῆς ἀνάγκας τῆς ζωῆς σου, ἀλλὰ κατεσκευάσες καὶ ἔπλα καὶ ἔψη διὰ τὰ σφάζῃς καὶ νὰ σκοτώνῃς τοὺς ὀμοίους σου. Ἰδρυσες μέσῃ ἐξοντωτικὰ καὶ φρικαλέα διὰ νὰ καλλιτεροῦς ἀναπήρους, ἐρεπιτα ζωῆς ἀπειραρθίμους, ἐν ᾧ συγχρόνως Ἰδρυσες φιλανθρωπικὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα δὲν περιλαμβάνουν οὔτε τὸν ἐν γλιόστον αὐτῶν. Ἐὰ πρὸς θεράπειαν σου φάρμακα ἐχρησιμοποίησες καὶ πρὸς τύφλωσίν σου καὶ ἐπηλητησίαν σου ὤπλισες χεῖρας ἀδελφοκτόνους. Ἰδρυσες ὠραία καὶ μεγάλα, τὰ ὁποῖα ἀπῆτησαν τόσο κόπον, ἰδρῶτα καὶ σκῆψιν, κατέστρεψες μετ' τὰς ἰδίας σου χεῖρας Ἰσκόρησες τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν δυστυχίαν. Ἰσκόρησες κατὰ τὸν οἰκτρότερον τρόπον τὰς φιλοδοξίας σου καὶ τὰς ἀχαλινώτους ὀρμᾶς σου. Ὡσαύτως ἐστράφης καὶ κατὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ σου ἀντικὸν κόσμου. Παρῶντες ἡ κατέπειτες ἡ κρημιόρφωσες ὀρισμένας τάσεις σου πρὸς ἐκεῖνο ἢ πρὸς τὸ ἄλλο

Προσηρμόσθης ἐκάστοτε εἰς τὰ ἀντιθετώτερα πράγματα. Ἰσκόρησες ἀρχᾶς, τὰς ὁποῖας ἡ καταρράκωσες ἡ ἀπαρνήθης ὑπὲρ ἄλλων. Ἐπεσεσ εἰς ἕνα λαβύρινθον ἀνιθέσεων καὶ ἀντιπράσεων. Ἰσκόρησες δημιουργὸς καὶ καταστροφεὺς.

Χαῖρε, ἀνθρώπε! Καὶ τοιοῦτοτρόπως παντοειδῶς ἀνεδείχθης κ' ἐθριάμβουεσαι.

Πᾶν ὅτι ἐσκέφθης κ' ἐπόθησες, τὸ ἔκαμες. Εἶσε ὁ ἐργάτης, ὁ πλοῦσιος, ὁ ἰσχυρός, Εἶσαι ὁ ἰδεολόγος, ὁ καλλιτέχνης, ὁ μουσικὸς, ὁ φιλόσοφος. Εἶσαι ὁ παράφρων, ὁ κακοῦργος, ὁ καταστροφεὺς. Εἶσαι τοῦ σύμπαντος ὁ κατακτητῆς καὶ ὁ ἐρμηνευτῆς. Εἶσαι σχεδὸν Θεός. Χαῖρε, ἀνθρώπε!

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἡσύχασες. Ἄλλ' ὅμως στενάξεις, κλαίεις, πάσχεις, εἶσαι δυστυχῆς. Ἄλλ' ὅμως καταράσαι τὴν ὑπαρξίν σου καὶ τὰ ἔργα σου, κρύπτῃς ἐξ ἀισχύνης τὸ πρόσωπόν σου Ἄλλ' ὅμως ὠχρίας, τρέμεις καὶ πίπτεις! Διατί;

Ὡ ἀνθρώπε. Ἐκρυψες τὴν πρώτην σου γυμνότητα ἐξωτερικῶς μ' ὠραία ἐνδύματα, κ' ἐδημιούργησες δλ' αὐτὰ κ' ἐνόμισες, ὅτι θά μεταβληθῆς τελείως, ὅτι θά αὐταπαρνηθῆς καὶ θά στερεώσῃς τὴν διαβασίαν σου ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς γυμνότητός σου καὶ ἡ διάλυσις τῆς ἀπάτης σου προκαλεῖ τὴν αἰσχύνην σου, γεννᾷ τὴν δυστυχίαν σου! Τὰ ἔργα σου, αἱ σκέψεις σου καὶ τὰ ὄνειρά σου ἔχουν τὴν αὐτὴν πηγὴν καὶ τὸ αὐτὸ τέλος, ὅπου καὶ σὺ.

Ἐδὲ ἀγνωστον εἶναι ἡ πηγὴ καὶ τὸ τέλος ὁ τάφος. ΝΙΚ-ΣΗΥΡ.